Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XIX Warszawa, 7 lipca 1937 r. Nr 20.

SPIS TREŚCI:

CZĘŚĆ C.

Dział Ogólny i Osobowy.

DZIAŁ OGÓLNY I OSOBOWY.

144.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie § 50 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" w brzmieniu, ogłoszonym obwieszczeniem Ministra Komunikacji z dnia 22 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 169 z 1936 r.) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) do § 1.

(1) Za pracowników, objętych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r., uważa się tych pracowników, którzy na podstawie przepisów o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" posiadają charakter pracowników:

a) etatowych;

b) stałych z wyjątkiem pracowników wymienionych w § 45;

c) praktykantów, odbywających służbę przygotowawczą na stanowiska etatowe.

2) do § 2.

(1) Czas służby czynnej w wojsku polskim zalicza się do wysługi emerytalnej bez względu na to, kiedy pracownik ją odbył.

(2) Za czas służby w wojsku polskim należy również uważać czas spędzony na służbie w formacjach lub organizacjach wojskowych, uznanych przez Państwo Polskie, a w szczególności z mocy rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 29 sierpnia 1935 r. w sprawie wykonania art. 15, 100, 101, i 105 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 428 z 1935 r.).

A. Formacje wojskowe, uznane przez Państwo Polskie są następujące:

1) Legiony Polskie (Polski Korpus Posiłkowy, Polska Siła Zbrojna) od 1 sierpnia 1914 r.,

2) Bajończycy od 21 sierpnia 1914 r. do 22 sierpnia 1915 r.,

3) Legion Puławski od 18 października 1914 r.,

4) Brygada Strzelców Polskich od 13 października 1915 r.,

5) Dywizja Strzelców Polskich od 21 lutego 1917 r.,

6) I Korpus Polski od 6 sierpnia 1917 r. do 7 lipca 1918 r.,

7) II Korpus Polski od 8 grudnia 1917 r. do 12 maja 1918 r.,

8) III Korpus Polski od 15 stycznia 1918 r. do 22 sierpnia 1918 r.,

9) Odział Polski w Odesie od 23 listopada 1917 r. do 20 kwietnia 1918 r.,

10) Polska Oddzielna Brygada na Kaukazie od 25 grudnia 1917 r. do 26 lipca 1918 r.,

11) Oddział na Murmanie od 29 czerwca 1918 r.,

12) Oddział na Kubaniu od 24 sierpnia 1918 r.,

13) IV Dywizja generała Żeligowskiego od 23 października 1918 r.,

14) V Dywizja Syberyjska od 23 czerwca 1918 r.,

15) Armia Polska we Francji od 4 czerwca 1917 r.,

16) P. O. W. od 1 września 1914 r. do 15 kwietnia 1923 r.,

17) Zarządy Związków Wojskowych Polaków od 24 marca 1917 r. do 1 lipca 1918 r.,

18) Naczelny Polski Komitet (Naczpol) od 21 czerwca 1917 r. do 31 stycznia 1918 r.,

19) Naczelna Rada Polskiej Siły zbrojnej od 1 lutego 1918 r. do 4 marca 1918 r.,

20) Organizacja Werbunkowo - Agitacyjna od 13 maja 1918 r. do 5 stycznia 1919 r.,

21) Pogotowie Bojowe Polskiej Partii Socjalistycznej od 11 maja 1917 r. do 11 listopada 1918 r.,

22) Organizacje przygotowawcze do powstania wielkopolskiego:

a) Batalion Pograniczny Nr 1 w Szczypiornie, w czasie od 10 listopada 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r.,

b) Rady Robotników i Żołnierzy, w czasie od 10 listopada 1918 r., do 20 sierpnia 1919 r.,

c) Służba Straży i Bezpieczeństwa w czasie od 10 listopada 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r.,

d) Organizacja Wojskowa Pomorze (Towarzystwo b. żołnierzy), w czasie od 27 grudnia 1918 r. do 10 lutego 1920 r.,

23) Oddziały i instytucje wojska wielkopolskiego w czasie od 27 grudnia 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r.,

24) Straż Ludowa i Obrona Krajowa — w czasie od 10 listopada 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r. (na Pomorzu do 10 lutego 1920 r.),

25) Pułk Strzelców im. Bartosza Głowackiego — w czasie od 1 listopada 1917 r. do 6 kwietnia 1918 r.,

26) Oddział Mikuliniecki — w czasie od 16 października 1918 r. do 2 kwietnia 1919 r.,

27) Oddziały polskie we Włoszech — w czasie od 1 grudnia 1917 r. do 5 listopada 1918 r., po czym armia polska we Francji,

28) Legion w Finlandii — w czasie od 24 kwietnia 1917 r. do 1 marca 1918 r.,

29) Samoobrona Ziemi Grodzieńskiej — w czasie od 12 listopada 1918 r. do 7 marca 1919 r.

30) Samoobrona Litwy i Białorusi — w czasie od 28 października 1918 r. do stycznia 1919 r.,

31) Partyzancki oddział mjr. Dąbrowskiego — w czasie od 6 stycznia 1919 r. do 9 lutego 1919 r.,

32) Ochotnicza Legia Obywatelska — w czasie od 8 lipca 1920 r. do 20 października 1920 r.,

33) Ochotnicza Legia Kobiet — w czasie od 1 listopada 1918 r. do 1 lutego 1922 r.

B. Organizacje wojskowe, w których służbę, odbytą przed dniem 1 sierpnia 1914 r., zalicza się jako służbę w Wojsku Polskim są następujące:

1) Organizacja bojowa Polskiej Partii Socjalistycznej od 1 sierpnia 1904 r. do 31 grudnia 1912 r.,

2) Związek Walki Czynnej od 1 czerwca 1908 r.,

3) Związek Strzelecki od 1 grudnia 1910 r.,

4) Strzelec od 1 grudnia 1910 r.,

5) Armia Polska od 1 października 1910 r.,

6) Polskie Drużyny Strzeleckie od 31 lipca 1911 r.,

7) Sokole Drużyny Polowe od 1 lipca 1912 r.,

8) Drużyny Bartoszowe od 1 lipca 1912 r.,

9) Drużyny Tow. im. Kościuszki od 1 lipca 1912 r.,

10) Drużyny Podhalańskie od 1 lipca 1912 r.

(3) Pracownicy, którzy ubiegają się o zaliczenie do wysługi emerytalnej okresu służby w jednej z formacji lub organizacji wojskowych, wymienionych w poprzednim ustępie, powinni przedstawić dowody, stwierdzające dokładnie czas służby, odbytej w tych formacjach lub organizacjach. Służba w organizacjach, wymienionych w punktach 2) — 10), będzie się liczyć do wysługi emerytalnej tym pracownikom, którzy służyli w jednej z nich po ukończeniu 18 lat życia i z tejże organizacji przeszli do służby w polskiej formacji wojskowej lub armii zaborczej.

(4) Za zakłady naukowe równorzędne z uniwersytetem, uważa się zakłady naukowe, wymienione w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 88 poz. 663), zmienionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 92 poz. 791 z 1932 r.).

(5) Ustalenie okresu, który ma być zaliczony opłatnie na podstawie § 2 powinno być dokonane na podstawie dokumentów lub zapisków urzędowych, albo też dokumentów, dostarczonych przez pracownika. O ile pracownik nie posiada żadnych dokumentów może przedłożyć zaświadczenia dwóch wiarygodnych świadków, stwierdzających daty, podane przez pracownika.

(5) Przy obliczaniu należności za zaliczenie posługiwać się będą Dyrekcje załączonymi dwoma tabelami, a mianowicie: tab. A. i tab. B. Dla otrzymania sumy opłat wraz z miesięcznymi procentami składanymi za okres podlegający zaliczeniu, — mnoży się kwotę miesięcznej opłaty, ustalonej na zasadach § 2 ust. (5), przez współczynnik odpowiedniej ilości miesięcy, wskazanych w tab. A. Dla otrzymania ostatecznej sumy należności za zaliczenie wraz z rocznymi procentami składanymi za resztę okresu wysługi emerytalnej, osiągniętej na podstawie tego zaliczenia w dniu dokonania zaliczenia, należy powyższy iloczyn pomnożyć przez współczynnik odpowiedniej ilości lat wskazanych w tab. B. Przy ustalaniu należności za zaliczenie dwóch lub więcej okresów służby, leżących pomiędzy poszczególnymi okresami opłaconymi lub zaliczonymi, należy obliczać należność za każdy okres oddzielnie. Należność za zaliczenie należy pracownikom na ich prośbę rozłożyć na raty miesięczne. Ilość rat ustalać należy indywidualnie, zależnie od wysokości kwoty, jaką pracownik ma wpłacić i od wysokości jego uposażenia. W tym przypadku jednak zaliczenie pełnego okresu za dopłatą do wysługi emerytalnej może nastąpić tylko wówczas, gdy pracownik uiści całkowitą należność za to zaliczenie przed rozwiązaniem stosunku służbowego.

(6) Zaliczenie do wysługi emerytalnej okresów, wymienionych w § 2, § 12 ust. (4) i (5) w § 46 ust. (4) i (5), wpływa nietylko na wymiar zaopatrzenia emerytalnego (wdowiego i sierocego), lecz i na uzasadnienie roszczenia o to zaopatrzenie.

3) do § 3.

Prawo wyboru zaopatrzenia realizuje uprawniony przez zrzeczenie się prawa do pozostałych zaopatrzeń, składając w tym celu oświadczenie według załączonego wzoru (załącznik Nr 3).

4) do § 9.

Orzeczenia i zarządzenia, wymienione w tym paragrafie należy wydawać według wzorów załączonych do niniejszego rozporządzenia. Dowód doręczenia orzeczenia należy dołączyć do właściwych akt osobowych (emerytalnych).

5) do §§ 10, 41, 42, 43 i 44.

(1) Jako nieszczęśliwy wypadek „z powodu służby", uważa się każdy nieszczęśliwy wypadek jakiemu uległ pracownik, jeśli wypadek ten spowodowały okoliczności, pozostające w koniecznym związku z wykonywaniem przez poszkodowanego obowiązków służbowych.

(2) Nieszczęśliwy wypadek uważa się również za zgłoszony, jeżeli poszkodowany został zbadany w związku z wypadkiem przez lekarza kolejowego, lub gdy o wypadku odnotowano w aktach osobowych pracownika.

(3) Pracownik, który uległ nieszczęśliwemu wypadkowi z powodu służby i z którym został rozwiązany stosunek służbowy z jakiegokolwiek powodu, ma prawo do odszkodowania, jeżeli została stwierdzona przez Kolejową Lekarską Komisję z urzędu, lub też na żądanie

poszkodowanego, utrata zdolności do zarobkowania, spowodowana tym wypadkiem. Prawo to przysługuje poszkodowanemu i w tych przypadkach, gdy przez rozwiązanie stosunku służbowego nie nabył praw do zaopatrzenia emerytalnego.

6) do § 11.

Jako miesięczne uposażenie zasadnicze pracowników stałych, uważa się dzienne uposażenie zasadnicze, określone w § 3 ust. (2) według tabeli A. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „P. K. P." (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), pomnożone przez 25 dni.

7) do § 15.

Jeżeli emerytowi, skazanemu sądownie lub dyscyplinarnie na karę, pociągającą za sobą wygaśnięcie prawa do zaopatrzenia emerytalnego, Prezydent Rzeczypospolitej w drodze łaski daruje skutki skazania lub dyscyplinarnego ukarania, należy uważać, że akt łaski dotyczy również prawa do zaopatrzenia emerytalnego, chyba, że akt ten stanowi inaczej. W tym przypadku wypłatę zaopatrzenia emerytalnego rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po wydaniu aktu łaski, chyba, że akt ten stanowi inaczej.

8) do §§ 22 i 31.

(1) Jeżeli rozwiązanie stosunku służbowego nastąpiło wskutek śmierci pracownika, u którego za życia stwierdzono urzędownie wszelkie warunki, przewidziane w § 10 ust. (4), to pozostałej po nim wdowie i sierotom należy wymierzyć zaopatrzenie przy uwzględnieniu dobrodziejstw, wynikających z postanowień tego paragrafu.

(2) Wdowy po pracownikach lub emerytach, uprawnione do otrzymania zaopatrzenia wdowiego (sierocego), powinny złożyć deklaracje, stwierdzające trwanie małżeństwa do daty śmierci pracownika (emeryta) oraz, że nie pobierają one jakichkolwiek uposażeń lub zaopatrzeń z funduszów państwowych lub publicznych.

9) do § 45.

Pracowników fizycznych, zatrudnionych na obszarach województw: poznańskiego, pomorskiego i śląskiego, którzy po dniu 1 lutego 1934 r. uzyskali charakter pracownika etatowego, stałego lub praktykanta, przyjętego do służby przygotowawczej na stanowisko etatowe, uważa się za pracowników, objętych postanowieniami § 1.

10) do § 46.

(1) Ustalenie okresów służby zaborczej, które mają być zaliczone bezpłatnie do wysługi emerytalnej, winno być dokonane na podstawie dokumentów lub zapisków urzędowych, a w braku tychże na podstawie dowodów, dostarczonych przez pracownika.

W razie braku dokumentów lub zapisków urzędowych lub innych dowodów, zaliczenie okresów służby zaborczej może nastąpić po wyjaśnieniu przyczyny braku dokumentów i złożeniu, dokładnego zeznania przynajmniej dwóch świadków z pośród pracowników kolejowych, którzy — co w zeznaniu należy zaznaczyć, pozostawali w służbie zaborczej w tym samym dziale przez cały okres razem z zainteresowanym pracownikiem. Zeznanie świadków musi zawierać dokładne stwierdzenie przebiegu służby zaborczej pracownika, który o jej zaliczenie na podstawie tego zeznania się ubiega oraz stwierdzenie okoliczności niepodjęcia względnie całkowitego lub częściowego podjęcia składek emerytalnych lub zabezpieczeniowych z Kas emerytalnych w b. państwach zaborczych. Podpisy świadków i pracownika powinny być uwierzytelnione.

Co do pracowników b. zaborczych kolei rosyjskich, którzy udowodnią dokumentami urzędowymi, że dnia 1 stycznia 1918 r. pozostawali jeszcze na kolejowej służbie w Rosji, lub wskutek działań wojennych pozostawali na terenach okupowanych i do Rosji nie wyjeżdżali co najmniej do dnia 1 stycznia 1918 r. — uważa się, że wpłaconych swego czasu składek emerytalnych albo zabezpieczeniowych nie podjęli.

(2) Przy ustalaniu wysługi emerytalnej pracownikom, wymienionym w § 46 ust. (5), z którymi rozwiązano stosunek służbowy po dniu 1 lutego 1934 r., zalicza się do wysługi emerytalnej w wymiarze 1 rok jako 18 miesięcy tylko te okresy służby kolejowej, które były opłacane półtorakrotną opłatą, natomiast okresy służby w Państwie Polskim, policzalne do wysługi emerytalnej, nieopłacone półtorakrotną opłatą, zalicza się tym pracownikom do wysługi emerytalnej w wymiarze 1 rok jako 14 miesięcy.

Do niniejszego rozporządzenia załącza się następujące tabele i wzory:

1) Dwie tabele (A i B) współczynników dla obliczania należności za zaliczenie.

2) Wzór orzeczenia w sprawie ustalenia wysokości sumy za zaliczenie.

3) Wzór oświadczenia o wyborze zaopatrzenia.

(4) Wzór oświadczenia wdowy w sprawie trwania małżeństwa i niepobierania uposażenia lub zaopatrzenia.

§ 2. (1) Zarządzenie niniejsze wcohdzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 24 sierpnia 1934 r. Nr P. 9/2/52/34 w sprawie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Urz. M.K. Nr 28 poz. 163 z 1934 r.).

Nr 9/2/13/37.

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr P. 9./2/13/37.

TABELA A.

Po miesiącach	Współczynnik	Po miesiącach	Współczynnik	Po miesiącach	Współczynnik	Po miesiącach	Współczynnik	Po miesiącach	Współczynnik
1	1,00000	37	40,53238	73	87,84000	109	144,45220	145	212,19886
2	2,00500	38	41,73504	74	89,27920	110	146,17446	146	214,25984
3	3,01502	39	42,94370	75	90,72558	111	147,90532	147	216,33112
4	4,03008	40	44,15840	76	92,17920	112	149,64484	148	218,41276
5	5,05022	41	45,37918	77	93,64008	113	151,39306	149	220,50482
6	6,07546	42	46,60606	78	95,10828	114	153,15002	150	222,60734
7	7,10582	43	47,83908	79	96,58382	115	154,91576	151	224,7[illegible]036
8	8,14134	44	49,07826	80	98,06672	116	156,69032	152	226,84396
9	9,18204	45	50,32364	81	99,55704	117	158,47376	153	228,97816
10	10,22794	46	51,57524	82	101,05482	118	160,26612	154	231,12304
11	11,27906	47	52,83310	83	102,56008	119	162,06744	155	233,27864
12	12,33544	48	54,09726	84	104,07288	120	163,87776	156	235,44502
13	13,39710	49	55,36774	85	105,59324	121	165,69714	157	237,62224
14	14,46408	50	56,64456	86	107,12120	122	167,52562	158	239,81034
15	15,53640	51	57,927[illegible]8	87	108,65680	123	169,36324	159	242,00938
16	16,61408	52	59,21740	88	110,20008	124	171,21004	160	244,21942
17	17,69714	53	60,51348	89	111,75108	125	173,06608	161	246,44050
18	18,78562	54	61,81604	90	113,30982	126	174,93140	162	248,67270
19	19,87954	55	63,12512	91	114,87636	127	176,80604	163	250,91606
20	20,97892	56	64,44074	92	116,45074	128	178,69006	164	253,17064
21	22,08380	57	65,76294	93	118,03298	129	180,58350	165	255,43648
22	23,19420	58	67,09174	94	119,62314	130	182,48640	166	257,71366
23	24,31016	59	68,42718	95	121,22124	131	184,39882	167	260,00222
24	25,43170	60	69,76930	96	122,82734	132	186,32080	168	262,30222
25	26,55884	61	71,11814	97	124,44146	133	188,25240	169	264,61372
26	27,69162	62	72,47372	98	126,06366	134	190,19366	170	266,93678
27	28,83006	63	73,83608	99	127,69396	135	192,14462	171	269,27146
28	29,97420	64	75,20526	100	129,33242	136	194,10534	172	271,61780
29	31,12406	65	76,58128	101	130,97908	137	196,07586	173	273,97588
30	32,27968	66	77,96418	102	132,63[illegible]96	138	198,05622	174	276,34574
31	33,44106	67	79,35400	103	134,29712	139	200,04650	175	278,72746
32	34,60826	68	80,75076	104	135,96860	140	202,04472	176	281,12108
33	35,78130	69	8[illegible],15450	105	137,64844	141	204,05694	177	283,52668
34	36,96020	70	83,56526	106	139,33668	142	206,07722	178	285,94430
35	38,14500	71	84,98308	107	141,03336	143	208,10760	179	288,37402
36	39,33572	72	86,40798	108	142,73852	144	210,14812	180	290,81588

TABELA B.

Po latach	Współczynnik	Po latach	Współczynnik	Po latach	Współczynnik	Po latach	Współczynnik	Po latach	Współczynnik
1	1,06000000	8	1,59384807	15	2,39655819	22	3,60353742	29	5,41838790
2	1,12360000	9	1,68947896	16	2,54035168	23	3,81974966	30	5,74349117
3	1,19101600	10	1,79084770	17	2,69277279	24	4,04893464	31	6,08810064
4	1,26247696	11	1,89829856	18	2,85433915	25	4,29187072	32	6,45338668
5	1,33822558	12	2,01219647	19	3,02559950	26	4,54938296	33	6,84058988
6	1,41851911	13	2,13292826	20	3,20713547	27	4,82234594	34	7,25102527
7	1,50363026	14	2,26090396	21	3,39956360	28	5,11168670	35	7,68603679

DYREKCJA OKRĘGOWA
KOLEI PAŃSTWOWYCH

w ....

Nr ....

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr P. 9/2/13/37

Do ....

....

w ....

W załatwieniu podania z dnia .... 19 .... r., w myśl przepisów § 2 ust. 4 § 46 ust. 2 *) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 169 z 1936) do wysługi emerytalnej Pana zaliczy się czas:

od .... do ....

od .... do ....

po uprzednim uiszczeniu należności za to zaliczenie wraz z 6% odsetkami składanymi, w łącznej kwocie .... zł .... gr.

Powyższą kwotę potrąci się Panu z uposażenia w .... ratach miesięcznych.

.... dnia .... 19 .... r.

NACZELNIK BIURA PERSONALNEGO

Załącznik Nr 3

OŚWIADCZENIE

Celem korzystania z zaopatrzenia należnego mi na podstawie .... zrzekam się w myśl § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 169 z 1936 r.) prawa korzystania z zaopatrzenia, należnego mi na podstawie ....

....

.... dnia .... 19 .... r.

(podpis)

Załącznik Nr 4

Niniejszym oświadczam pod odpowiedzialnością cywilną i karną za podanie fałszywych wiadomości, że żadnych uposażeń ani zaopatrzeń z funduszów państwowych, samorządu terytorialnego, nie pobieram jak również, że do dnia śmierci męża .... małżeństwo nasze nie było separowane ani rozwiązane i że sieroty (wyszczególnienie imion) ....
żyją i są na moim wyłącznym utrzymaniu.

Miejscowość, data ....

(podpis własnoręczny)

* niepotrzebne skreślić.

145.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 105 o uchyleniu okólników w sprawach emerytalnych.

Ministerstwo Komunikacji uchyla moc obowiązującą wszystkich okólników i zarządzeń ogłoszonych do dnia 22 kwietnia 1937 r. w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji jak też i w innej formie podanych podległym urzędom do wiadomości i stosowania w sprawach, dotyczących przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniach za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", przepisów o zaopatrzeniu (wyjątkowym), zapomóg dla emerytów oraz statystyki i ewidencji emerytalnej i nieszczęśliwych wypadków.

Równocześnie wyjaśnia się, że:

1) Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 24 sierpnia 1934 r. Nr. P. 9-2/54/34 w sprawie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1934 r. o przyznaniu pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" prawa wyboru zaopatrzeń i o dodatku do zaopatrzeń.

Dz. U. M. K. Nr 28, poz. 165 z 1934 r.

2) Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 8 lipca 1935 r. Nr P. 9-2/42/35 w sprawie składania dowodów działalności niepodległościowej i zaliczania jej okresów do wysługi emerytalnej.

Dz. U. M. K. Nr 25, poz. 133 z 1935 r.

3) Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 27 listopada 1936 r. Nr P. 9-2/89/36 w sprawie składania dowodów działalności niepodległościowej i zaliczenia jej okresów do wysługi emerytalnej (zmiana zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 8 lipca 1935 r. Nr P. 9-2/42/35).

Dz. U. M. K. Nr 64, poz. 326 z 1936 r.

zachowują nadal moc obowiązującą.

Okólnik niniejszy nie dotyczy norm prawnych, ogłoszonych w Dzienniku Ustaw Rz. P.

Nr P. 9-2/25/37.

146.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr. 106 o wywiadach o służbie na b. kolejach Warszawsko-Wiedeńskiej i Nadwiślańskich.

Ministerstwo Komunikacji w wielu przypadkach stwierdziło, że zeznanie świadków o przebiegu służby na kolejach b. państwa rosyjskiego nie są zgodne z rzeczywistością.

W celu usunięcia zatem ewentualnych niedokładności, mogących narazić przedsiębiorstwo „P. K. P." na niczym nieuzasadnione wydatki, Ministerstwo Komunikacji — posiadając obecnie akta osobiste i księgi ewidencyjne pracowników b. kolei Warszawsko - Wiedeńskiej i Nadwiślańskich poleca Dyrekcjom, aby przy wymiarze zaopatrzeń uwzględniano wysługę emerytalną, ustaloną w protokółach ustalenia praw emerytalnych, tylko w przypadkach, gdy dane, dotyczące tej wysługi na wspomnianych kolejach, oparte były na dokumentach urzędowych, znajdujących się w aktach osobistych danego pracownika. W razie braku dokumentów urzędowych należy zapotrzebować z Ministerstwa Komunikacji wywiad o przebiegu służby na wspomnianych kolejach. W zapotrzebowaniu należy wskazać imię i nazwisko pracownika, imię ojca, datę urodzenia i ostatnie stanowisko i miejsce służbowe w 1914 r.

Wywiad należy zapotrzebować w takim terminie, aby Dyrekcja miała możność wymierzyć zaopatrzenie bez opóźnienia. Gdyby jednak otrzymanie wywiadu miało spowodować zwłokę w przyznaniu i wypłacie zaopatrzenia, to zaopatrzenie należy wymierzyć tylko za okresy służby, niewzbudzające żadnej wątpliwości. Ewentualną różnicę zwiększonego na podstawie wywiadu zaopatrzenia należy wypłacić od dnia przyznania zaopatrzenia.

Nr P. 9-2/26/37.

147.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 107 o zwrocie składek z funduszów prowizyjnego i pensyjnego.

Zdarzają się przypadki, że b. pracownicy b. austr. kol. państw., którzy nie nabyli praw do zaopatrzenia z tytułu uczestnictwa w funduszu pensyjnym lub prowizyjnym tych kolei, zwracają się obecnie z podaniami o zwrot wypłaconych składek do wspomnianych funduszów.

Ponieważ obowiązujące przepisy emerytalne nie przewidują zwrotu składek wpłaconych do wymienionych funduszów, przeto wszelkie podania w tym względzie, należy załatwić odmownie.

Nr P. 9-2/27/37.

148.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 108 o zaliczeniu do wysługi emerytalnej okresów niewoli rosyjskiej i internowania.

Okresy internowania na Węgrzech b. żołnierzy Polskiego Korpusu Posiłkowego po roz-

wiązaniu tego korpusu, oraz okresy przebyte w niewoli rosyjskiej przez b. żołnierzy Legionów Polskich, do której dostali się jako żołnierze tych Legionów, zalicza się do wysługi emerytalnej jako okresy służby, odbytej w formacjach lub organizacjach uznanych przez Państwo jako polskie.

Okresy te zalicza się do wysługi emerytalnej w wymiarze pojedyńczym z tym, że okresy niewoli rosyjskiej zalicza się jedynie pod warunkiem uprzedniego złożenia przez pracownika zaświadczenia władz wojskowych, stwierdzającego, że dostanie się do niewoli nastąpiło bez winy pracownika.

Nr P. 9-2/28/37.

149.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 109 o zeznaniach świadków, jako środku dowodowym służby zaborczej.

W szeregu wyroków orzekł Najwyższy Trybunał Administracyjny, że postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z 4 lipca 1929 r. Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 448 nie wykluczają udowadniania przebiegu i czasu trwania służby zaborczej zapomocą zeznań świadków.

Aczkolwiek odnośnie do później wydanych rozporządzeń, normujących prawa emerytalne pracowników kolejowych w tej kwestii orzeczenie dotychczas nie zapadło, może Najwyższy Trybunał Administracyjny analogicznie stosować powyższą zasadę.

Wobec tego w decyzjach nieuznających służby zaborczej, o ile petent żądanie swoje opiera tylko na zeznaniach świadków, nie należy operować argumentem, że obowiązujące przepisy nie przewidują tego środka dowodowego. Należy natomiast w każdym poszczególnym przypadku ściśle i szczegółowo badać, czy świadkowie mogą się wykazać dokumentami, że z interesowanym w spornym okresie pozostawali w służbie na tej samej kolei i w tym samym miejscu służbowym i czy zeznania tych świadków co do szczegółów przebiegu służby zaborczej interesowanego nie są rozbieżne.

Opierając się na dotychczasowych wynikach, Ministerstwo Komunikacji stwierdza, że w większości przypadków zeznania te, czy to z braku dokumentów, czy to z powodu niemożności stwierdzenia pozostawania w spornym okresie w służbie w tym samym miejscu służbowym, czy też wreszcie z powodu niezgodności tych zeznań ze sobą, nie będą mogły być uznane za wystarczające dowody. W tych przypadkach należy robić użytek z postanowień art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22.III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341, motywy jednak decyzji podawać do wiadomości interesowanych.

Wyjaśnia się wreszcie, że postanowienia § 33 rozporządzenia Rady Ministrów z 26.III. 1924 r. Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 320 nie idą tak daleko i nie wymagają od zeznań świadków wszystkich wymienionych wyżej warunków, rozporządzenie to jednak, jako rozporządzenie wykonawcze do ustawy emerytalnej z 11.XII. 1923 r. w stosunku do pracowników kolejowych utraciło razem z tą ustawą swą moc obowiązującą.

Dyrekcjom natomiast, jako władzom w rozumieniu powołanego rozporządzenia z 22.III. 1928 r. służy prawo swobodnej oceny wyników postępowania wyjaśniającego, oczywiście zgodnie w faktycznym stanem sprawy.

Nr P. 9-2/29/37.

150.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 110 o stosowaniu przepisu ust. (9) § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28.I. 1934 r.

Wobec różnorodnej praktyki Dyrekcyj przy wznawianiu prawomocnych spraw, wynikających z rozporządenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „P. K. P." (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 169 z 1936 r.) — Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, że stosowanie ustępu ostatniego (9) § 12 tego rozporządzenia może mieć miejsce jedynie w stosunku do emerytów t. j. pracowników zwolnionych ze służby i pobierających już zaopatrzenie emerytalne.

Natomiast we wszystkich innych przypadkach a m. i. w przypadkach występowania o przyznanie zaopatrzenia emerytalnego, przez zwolnionych ze służby pracowników, nie pobierających jednakże zaopatrzenia emerytalnego, należy w razie uprawomocnienia się już w danej kwestii orzeczenia, stosować postanowienia art. 95 i nast. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) wraz z późniejszymi zmianami.

Nr P. 9-2/30/37.

151.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 111 o zawiadamianiu zwolnionych ze służby pracowników o ich uprawnieniach emerytalnych.

W myśl obowiązujących obecnie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28.I.

1934 r. Dyrekcje obowiązane są, pracownikom zwolnionym ze służby i posiadającym odpowiednią wysługę emerytalną, przyznawać i wymierzać zaopatrzenie emerytalne z urzędu, bez wyczekiwania na jakiekolwiek prośby, czy podania pracowników.

Z obowiązku tego wynika dalszy obowiązek Dyrekcyj — powiadamiania pracowników, którzy nie posiadają odpowiedniej wysługi emerytalnej, o braku podstawy prawnej do przyznawania im zaopatrzenia emerytalnego.

Ministerstwo Komunikacji poleca Dyrekcjom w przyszłości obowiązku tego we wszystkich wypadkach ściśle przestrzegać. W zawiadomieniu o braku podstawy prawnej do przyznania pracownikowi zwolnionemu ze służby, zaopatrzenia emerytalnego, należy dokładnie wymienić jakie lata służby podlegałyby zaliczeniu i uzasadnić, z powołaniem się na przepisy prawna, brak podstawy do przyznania zaopatrzenia emerytalnego.

Nadmienia się, że orzeczenia te — jak zresztą wszystkie orzeczenia w sprawach emerytalnych — winny być doręczane pracownikom za pokwitowaniem, które należy przechowywać w aktach emerytalnych.

Nr P. 9-2/31/37.

152.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 112 o żądaniu zbędnych dokumentów przy wymiarze zaopatrzeń.

Niektóre Dyrekcje przy wymiarze zaopatrzeń emerytalnych, żądają od interesowanych różnego rodzaju dokumentów, jak metryk urodzenia żony, dzieci i t. d., które to dokumenty powinny być dostarczone przez pracownika i złożone w jego aktach osobistych jeszcze przed rozwiązaniem stosunku służbowego, a następnie wykorzystane przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego. Również żądają niektóre Dyrekcje przy wymierzaniu zaopatrzenia emerytalnego różnego rodzaju zaświadczeń władz administracyjnych na stwierdzenie okoliczności, wymienionych w § 16 ust. 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. Zważywszy, że wszelkie zaświadczenia władz, stwierdzają tę czy inną okoliczność tylko w chwili ich podpisania, należy uznać żądanie tego rodzaju dokumentów za niecelowe.

W związku z powyższym poleca się Dyrekcjom zaniechać żądania dokumentów, które powinny znajdować się w aktach osobistych pracownika, względnie, które nie mają żadnego wpływu na wymiar zaopatrzenia.

Nr P. 9-2/32/37.

153.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 113 o zaliczaniu do wysługi emerytalnej za opłatą niektórych okresów służby.

Ministerstwo Komunikacji zauważyło, że niektóre Dyrekcje, w związku z zamierzonym rozwiązaniem stosunku służbowego z danym pracownikiem, wzywają go niejednokrotnie w ostatnim miesiącu przed rozwiązaniem tego stosunku — do wniesienia opłaty za zaliczenie pewnego okresu służby do wysługi emerytalnej, niezbędnego do uzyskania praw do zaopatrzenia emerytalnego.

Ponieważ prawo żądania zaliczenia do wysługi emerytalnej za opłatą niepoliczalnych do tej wysługi okresów, stosownie do postanowień § 2 ust. 4 i § 46 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28.I. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 169 z 1936 r.), przysługuje pracownikowi, a żaden przepis nie nakłada na władze kolejowe obowiązku do wzywania pracownika w celu wykorzystania przysługującego mu prawa — przeto Ministerstwo Komunikacji poleca Dyrekcjom zaniechać tego rodzaju postępowania.

Nr P. 9-2/33/37.

154.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 114 o postępowaniu w razie stwierdzenia nieprawnego pobierania dodatku ekonomicznego.

Zarządza się poddawanie co pewien okres czasu rewizji zaopatrzeń emerytów, pobierających dodatek ekonomiczny na żonę celem stwierdzenia, czy nie zachodzą okoliczności nieprawnego pobierania tego dodatku jak np. w razie śmierci żony i niezawiadomienia o tym Dyrekcji przez emeryta.

W razie stwierdzenia takiej okoliczności, należy przeciw winnym, niezależnie od potrącenia niesłusznie pobranych sum, wdrożyć równocześnie postępowanie dyscyplinarne, pobieranie bowiem przez emeryta dodatku ekonomicznego na żonę bez faktycznej i prawnej podstawy, ma cechy świadomego nadużycia na szkodę przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" tym bardziej, że dekret o przyznaniu zaopatrzenia emerytalnego zawiera wyraźne pouczenie w tej kwestii.

Nr P. 9-2/34/37.

155.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 115 o przyznawaniu zaopatrzeń sierocych.

Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, że sierotom, pobierającym zaopatrzenie sieroce w dniu 1 kwietnia 1936 r. zgodnie z § 48 ust. (5) i (6) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28.I. 1934 r. w minimalnej wysokości 25 zł miesięcznie, względnie sierotom, pobierającym w tym dniu mniej niż 25 zł, należy wypłacać zaopatrzenie sieroce w wysokości z dnia 1 kwietnia 1936 r. przez cały okres, na jaki zaopatrzenia te zostały przyznane t. j. do końca 18 roku życia, lub do końca okresu na jaki zostały przyznane na podstawie § 35 cyt. przepisów.

Natomiast w razie zaistnienia nowej podstawy przyznania zaopatrzenia sierocego jak np. ukończenie 18 roku życia przez sierotę i przyznanie nowego zaopatrzenia sierocego na podstawie § 35 ust. 3 przepisów emerytalnych lub ponownego (nowego) przyznania zaopatrzenia sierocego na podstawie tego paragrafu podstawą wymiaru takiego nowego zaopatrzenia emerytalnego może być jedynie § 31 powołanych wyżej przepisów emerytalnych.

Równocześnie Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, że w przypadkach przyznania zaopatrzeń wdowich po emerytach, którym na dzień 1 kwietnia 1936 r. ustalono zaopatrzenie emerytalne w minimalnej wysokości 50 zł miesięcznie lub mniej niż 50 zł (§ 48 ust. (5) i (6)), zaopatrzenie wdowie należy wymierzać zgodnie z § 22 t. j. w wysokości połowy zaopatrzenia emerytalnego, jakie emeryt pobierał w dniu 1 kwietnia 1936 r.

Nr P. 9-2/42/37.

156.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 116 o przekazywaniu zaopatrzeń sierocych zarządom okręgowym „Rodziny Kolejowej".

Ministerstwo Komunikacji poleca Dyrekcjom przekazywać zarządom okręgowym „Rodziny Kolejowej" zaopatrzenia sieroce tych sierot, których opiekunowie (matka) upoważnią zarząd okręgowy „Rodziny Kolejowej" do podejmowania tych zaopatrzeń.

Przekazywanie zaopatrzeń sierocych zarządom okręgowym „Rodziny Kolejowej" może mieć miejsce jedynie po przedłożeniu przez taki zarząd upoważnienia opiekuna sieroty wg. załączonego wzoru. Upoważnienie takie jest ważne do odwołania, nie zachodzi zatem potrzeba żądania przedkładania każdego miesiąca nowego upoważnienia.

Własnoręczność podpisu opiekura mogą stwierdzać również urzędy kolejowe.

Nr P. 9-2/35/37.

Załącznik do okólnika
Ministerstwa Komunikacji Nr 116.

UPOWAŻNIENIE.

Niniejszym upoważniam zarząd okręgowy „Rodziny Kolejowej"............................ do podejmowania, począwszy od dnia............................ aż do odwołania z kasy D. O. K. P. w .... zaopatrzenia sierocego, należnego............................
(imię i nazwisko sieroty)
ako sierocie po pracowniku kolejowym ....
....)
(imię i stanowisko służbowe ś. p. ojca)

Miejscowość, data i rok

podpis (matki, opiekuna)

Własnoręczność podpisu ....

....

Stwierdzam ....

Pieczęć urzędu i podpis.

157.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 117 o wliczaniu do pośmiertnego specjalnych dodatków.

Stosownie do postanowień § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 475) dodatki specjalne, przewidziane w tym paragrafie dolicza się do podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego, tym samym dodatek specjalny stanowi integralną część zaopatrzenia emerytalnego.

Przy ustalaniu więc wysokości pośmiertnego, należy również uwzględnić wspomniane dodatki specjalne.

Nr P. 9-2/36/37.

158.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 118 o zawiadamianiu Ministerstwa Komunikacji o śmierci osób, które wniosły skargę do N. T. A. na decyzję M. K.

Jedna z Dyrekcyj nie zawiadomiła Ministerstwa Komunikacji o śmierci emeryta, który wniósł skargę do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, mimo, że miała wiadomość tak o wniesieniu przez niego skargi, gdyż otrzymała polecenie Ministerstwa nadesłania akt administracyjnych w związku z wniesioną skargą, jak i o śmierci skarżącego, gdyż spadkobierca doniósł o tym Dyrekcji i przedłożył odnośne dokumenty.

Wobec tego Ministerstwo Komunikacji nie miało możności postawienia w Najwyższym Trybunale Administracyjnym wniosku o zawieszenie postępowania w myśl art. 66 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 27 października 1932 r. Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 806 i Najwyższy Trybunał Administracyjny wydał wyrok, pomimo, że skarżący przed rozstrzygnięciem sprawy zmarł.

Poleca się zatem, celem uniknięcia podobnych przypadków, aby Dyrekcje, o ile otrzymają wiadomość o śmierci osoby, która, jak wykazują akta, względnie zapiski o wysłaniu ich do Ministerstwa wniosła do Najwyższego Trybunału Administracyjnego skargę, zawiadamiały o tej śmierci niezwłocznie Ministerstwo.

Do zawiadomienia powinien być dołączony dowód śmierci wydany przez właściwy urząd stanu cywilnego.

Nr P. 9-2/37/37.

159.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 119 w sprawie korzystania z zaopatrzeń emerytalnych poza granicami Państwa Polskiego.

Celem uniknięcia pobierania przez osoby zamieszkałe poza granicami Państwa Polskiego zaopatrzeń emerytalnych ze Skarbu Państwa mimo utraty przez te osoby obywatelstwa Państwa Polskiego, Ministerstwo Komunikacji poleca Dyrekcjom, by do wszystkich wniosków o zezwolenie na pobieranie zaopatrzenia emerytalnego (wdowiego lub sierocego) poza granicami Państwa Polskiego dołączane były zaświadczenia, stwierdzające, że osoba, dla której to zezwolenie ma być uzyskane — jest obywatelem polskim.

O wydanie takich zaświadczeń należy — przed wystąpieniem z wnioskiem do Ministerstwa Komunikacji — zwracać się do polskich placówek konsularnych za granicę o zażądanie od zainteresowanych osób przedstawienia zaświadczeń lokalnych władz krajowych, że osoby te nie starały się i nie nabyły do daty wydania zaświadczenia obywatelstwa danego kraju, na którego terenie zamieszkują.

Nr P. 9-2/38/37.

160.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 120 o postępowaniu w sprawach o przyznanie zaopatrzeń osobom, szczególnie zasłużonym, oraz o wyjątkowym zaopatrzeniu, nieopartym na innych tytułach prawnych.

W myśl ustawy z dnia 11 grudnia 1924 r. o przyznawaniu darów z łaski (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 12 z 1925 r.) w brzmieniu ustawy z dnia 29 stycznia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 122) przyznanie zaopatrzenia na podstawie tej ustawy ma charakter wyjątkowy — wobec czego występowanie z wnioskami o przyznanie zaopatrzenia powinno mieć miejsce jedynie w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie.

Wnioski Dyrekcji o przyznanie zaopatrzenia byłemu pracownikowi kolejowemu względnie pozostałym po nim wdowie lub sierotom należy przedkładać Ministerstwu Komunikacji według załączonego wzoru.

Nr P. 9-2/39/37.

DYREKCJA OKRĘGOWA
KOLEI PAŃSTWOWYCH
w..

do Nr..........................

Załącznik do Okólnika Ministerstwa Komunikacji Nr 120.

ARKUSZ WYWIADOWCZY
dla celów przyznania zaopatrzenia.

Dane osobiste pracownika (zmarłego męża, ojca):

1. Imię i nazwisko ....
2. Tytuł i stanowisko służbowe ....
3. Miejsce służbowe ....
4. Data urodzenia ....
5. Na służbie P. K. P. od — do ....
6. Na służbie b. państwa zaborczego od — do ....
7. Ostatnie uposażenie na P. K. P. ....
8. Obowiązki służbowe wykonywał ....
9. Data rozwiązania stosunku służbowego na P. K. P. ....
10. Powód rozwiązania stosunku służbowego na P. K. P. ....
....
11. Data śmierci ....

Stan rodzinny:

12. Imię i nazwisko rodowe żony (wdowy) ....
13. Data urodzenia żony (wdowy) ....
14. Data zawarcia małżeństwa ....
15. Czy wdowa pozostawała w małżeńskiej wspólności z mężem do jego śmierci
....
16. Imiona, oraz daty urodzenia żyjących dzieci ślubnych ....
....
17. Miejsce zamieszkania wdowy ....
18. Miejsce zamieszkania dzieci ....
....
19. Data śmierci żony (wdowy) ....
20. Imię i nazwisko, oraz dokładny adres opiekuna (jeśli wdowa nie żyje) ....
....

Stosunki ekonomiczne:

21. Stan majątkowy ....
....
22. Rodzaj i wysokość zarobku żony (wdowy) ....
23. Zatrudnienie dzieci, rodzaj i wysokość ich zarobków ....
....
....
24. Inne źródła dochodu ....
....

Zdolność do zarobkowania:

25. Stopień zdolności do zarobkowania pracownika, żony (wdowy), dzieci powyżej lat 18 (według orzeczenia lekarskiego) ....
....
....

Inne okoliczności, uzasadniające wniosek:

26. ....
....

Powyższe dane zgodne są z dokumentami, względnie z zapiskami urzędowymi.

.... dnia .... 193...... r.

(m. p.)

Podpis

27. Wniosek ....
....
....

161.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 121 o zapomogach dla emerytów.

Ministerstwo Komunikacji zaprzestało przyznawania zapomóg emerytom, wdowom i sierotom po pracownikach i emerytach kolejowych z tym, że wszelkiego rodzaju wystąpienia i prośby o zapomogi będą załatwiane przez poszczególne Dyrekcje w granicach kompetencji Panów Dyrektorów Kolei Państwowych.

W razie przyznania zapomogi decyzją Pana Ministra Komunikacji, odpowiedni kredyt będzie Dyrekcji przyznany osobno.

Nr P. 9-2/40/37.

162.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 kwietnia 1937 r. Nr 122 o statystyce emerytalnej.

Zarządza się nadsyłanie przez wszystkie Dyrekcje 10-go dnia po upływie każdego miesiąca danych o osobach, pobierających zaopatrzenie emerytalne, wdowie lub sieroce według załączonego wzoru.

Nr P. 9-2/41/37.

Załącznik do okólnika Ministerstwa Komunikacji Nr 122.

DYREKCJA OKRĘGOWA
KOLEI PAŃSTWOWYCH
w ....

Nr ....

Na Nr ....

Określenie sprawy:

Statystyka emerytalna

.... d. .... 1937 r.

Do

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

BIURO PERSONALNE

za m .... 1937 r.

Wyszczególnienie	Stan z końca poprzedniego miesiąca sprawozdaw.	Ruch w miesiącu sprawozdawczym		Stan w końcu miesiąca sprawozdawczego	Uwagi
		przybyło	ubyło		
Emeryci:					
1) miesięcznie płatni . .					
2) dziennie płatni . . .					
3) wdowy					
4) sieroty przy matce .					
5) sieroty bez rodziców .					

NACZELNIK BIURA PERSONALNEGO:

Adres Redakcji:
Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój Nr 78, tel. 552-00 wewn. 127.

Adres Administracji:
Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój Nr 123, II p. tel. 8.26.28. Konto czekowe PKO Nr 30.658.

Warunki prenumeraty w Kraju:
Rocznie zł 8; półrocznie zł 4; kwartalnie zł 2. Cena numeru gr 50.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr 91734. 29.VI.37. 8400.